

Mons. Stanislav Stolárik pásztorlevele az Évközi idő 30. vasárnapjára Mindenszentek főünnepé előtt 2023.
október 29-én

Kedves Testvéreim!

Ebben az időszakban, amikor az elhunytjainkra emlékezünk, eszünkbe jut az élet földi mulékony volta, és hogy még a legjobban ápoltság és gondozott testek is a halál után a sírban elenyésznek. Az összes energia, pénz, idő... amit az egészségünkbe fektettünk, vajon mindez hiábavaló volt?

Milyen értelme van a keresztségnek és a többi szentségnek, ha így is meghalunk? A keresztség az örök élet magva, és az ember halálakor is hatalmas jelentőséggel bír, mert „az ember élete nem vész el, csak átalakul”, képletesen szólva - a halálban átmegyünk, mint egy „hídon” a folyó másik oldalára, ahol az élet folytatódik, de már nincs vége. A keresztség lehetővé tette számunkra, hogy Isten életét fejlesszük ki magunkban, az Egyház közösségében a szentségek befogadásával. Hogyan használtuk ki ezt az isteni ajánlatot - ez fogja meghatározni az örökkévalóságunkat. Miután meghalunk, nem kerülünk automatikusan a sportolók, művészek, kéményseprők, kőművesek... és hasonlók Mennyországába, mert ilyen "Menny" nem létezik! Csak egy Menny van, amelyet Jézus Krisztus a kereszthalálával és feltámadásával nyitott meg előttünk. Az élet másik oldalán Jézus és a már Mennyben levő szeretteink várnak ránk. Halálunkkor Jézus örök Bíróként vár ránk, aki emlékeztetni fog bennünket, hogy „aki engem nyilvánosan vallott meg az emberek előtt, azt én is megvallom az én mennyei Atyám előtt” (vö. Mt 10,32). Ugyancsak emlékeztetni fog minket: amikor meghaltam a kereszten, két lator volt mellettem, akiknek lehetőségük volt vagy megbánni saját rossz életüket, vagy elutasítani a bűnbocsánat felkínált lehetőségét. Az egyik elfogadta az ajánlatot, és még aznap velem volt a paradicsomban. A másik pedig kigúnyolt engem és visszautasította az ajánlatot, elszalasztva ezt az esélyt!

Minden megkeresztelt embernek, amikor egészségi állapota romlik (nem szabad megvárni az eszméletlen állapotot, bár akkor is hívni kell a papot), lehetősége van arra, hogy elhívjon egy papot, megbánja élete összes bűnét, meggyónja bűneit, felvegye a betegek kenetét és magához vegye az Oltáriszentséget, és így teljes bizalommal bízva magát Isten irgalmára. Ezen szentségek felvétele egy haldokló megkeresztelt ember számára következményekkel jár az örökkévalóságra nézve! Ha a megkeresztelt személy élete során gyakorolt olyan jámborsági gyakorlatot, amely azt ígéri, hogy az ilyen ember nem hal meg áldozópap és a haldoklók szentségeinek kiszolgáltatása nélkül (pl. a Szent Szív tisztelete, a kilenc elsöpéntek vagy az öt elsőszombati ájtatosság...), akkor ez megtörténik. Ha a pap nem is tudna eljutni a beteghez, a beteg még mindig felindíthatja a bűnbánatot élete összes bűne fölött, és Isten az ő irgalmasságában már gondoskodni fog arról, hogy ott, ahol a kívánt szentség nem érkezhett meg abban a pillanatban, a bűnbocsánat kegyelme eljőjön.

Nagyon fontos és lényeges imádkozni azokért a határozatlan emberekért is, akik a halálukkor vonakodnak elfogadni a szentségi megbékélést Istennel. Ne felejtsük el az ígéreteket: a Szent Józsefhez való imában a jó halálért; Szűz Máriához, és az Isteni irgalmasság rózsafüzérének az imádsága közben a haldoklókért még akár távolról is. Emlékezzünk újra és újra, hogy Jézus a kereszten mindannyiunkat Szűz Mária gondoskodására bízott, amikor Jánoson keresztül azt mondta nekünk: „Íme, a te anyád!” (Jn 19,27). Tehát az „Üdvözlégy Mária” imádkozása közben különösen álljunk meg és halkuljunk el a szavaknál: „Imádkozz érettünk, bűnösökért most és a halálunk óráján.” Ezen imának a szavai dönthetnek az örökkévalóságunkról. Az Úr Jézus azonban Szűz Máriát egész életünkre ajánlotta nekünk, nem csak annak befejezésére. Tehát a valódi Mária-tisztelet természetes része a hívő ember életének.

Ne becsüljük le azt az ősi mondást sem: „Amilyen az élet, olyan a halál; amilyen a halál, olyan az örökkévalóság!”, és „az idő pereg, az örökkévalóság vár”. Adjunk hálát Istennek, hogy bár élhetünk rosszul, még az utolsó pillanatban is szinte bűnbánattal megmenekülhetünk az örökkévalóság számára. Viszont semmiképpen ne hagyatkozzunk elbizakodottan erre a pillanatra, hiszen tudjuk, hogyan kell élnünk, hogy jó halálunk legyen és boldog örökkévalóságunk. Minden nap, elalvás előtt imádkozunk bűnbánattal a bűneinkért. Ez megmenthet minket, ha éjszaka hirtelen meghalunk.

Amikor Szent Mónika idegen földön halt meg, azt mondta fiainak, Szent Ágostonnak és testvéreinek: „Nem számít, hogy hová temettek majd el, lényeg, hogy emlékezzetek rám az oltárnál.” Szent Mónika tanácsa nagyon fontos szeretteink halála után is, akik, ha az utolsó pillanatban is megtérnek és megmenekülnek az

örökkévalóságnak, valószínűleg a Tisztítótűzben kell felkészülniük a Mennyszágra való belépésre. Ennek a felkészülésnek a fájdalmai hasonlóak a pokolban való fájdalmakhoz, de az eltérés abban van, hogy a pokolbéli kínok sosem érnek véget, örökké tartanak. A tisztítótűzben lévő lelkek fájdalmait rövidíthetjük szentmisékkal, imádságokkal és áldozatokkal. A bűnbocsánatot ugyan megkapják a szentgyónás során, de a bűnök miatti büntetéseket nem minden esetben szüntetik meg teljesen. Ezért kap elégtételt az élő ember, vagy saját maga végez önmegtagadást, mert a bűnbánat által a bűnök büntetésétől is megtisztul. Ha alázattal és odaadással elfogadjuk a nehézségeket és a betegségeket, már itt a földön engesztelést jelenthetnek bűneinkért.

A hozzánk közelálló elhunytak halála ne jelentsen végleges búcsút tőlük. Tartsuk fontosnak állandóan, hogy mindig segítsünk az elhunytaknak bejutni a Tisztítótűzből a Mennybe. Imádkozunk az elhunyt lelkekért Mindenszentek nyolcadában (november elsejétől nyolcadikáig és a temetőlátogatás alkalmával) és az első szombatokon. Ha a családokban fenntartják a Tisztítótűzben lévő lelkek megsegítését, akkor ezt a segítséget visszakapják ők maguk, amikor ők kerülnek a Tisztítótűzbe. Amikor a temető közelében járunk, legalább röviden imádkozunk az elhunyt lelkekért.

Jézus halála után testét levették a keresztről és Szűz Mária karjaiba helyezték. Minden őszinte imánk az elhunytért egyben kérés is lehet, hogy Szűz Mária ölelje át a „mi szerettünket” tisztítótűzbéli szenvedéseiben, és járjon közben érte, hogy kitartással viselje el a szenvedéseket.

Ha a síremlékre azt a feliratot írjuk, hogy „Nem halunk meg az emberi szívekben”, nem fog sokáig tartani, mert ők is meghalnak. Ez nem is jelentene tanúságot a Jézusba vetett hitünkről, aki legyőzte a halált. De ha a sírunkon Krisztus keresztje és például a következő szavak szerepelnek: „Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog“ (Jn 11,25), akkor ez a felirat a hideg kövön megszólíthatja azokat, akik megállnak a sírnál, hogy elgondolkodjanak Krisztussal az örökkévalóságról.

A sírhely nem a „végső állomás”, hiszen hívőként hisszük, hogy „az utolsó napon feltámadunk a porból, és találkozunk a Megváltóval.” Ez már egy örömteli, végső találkozás lesz. Minden a keresztséggel kezdődött... Hálásnak kell lennünk mindazoknak, akik gondoskodtak a keresztségünkről, és ezzel az utat nyitottak nekünk a Mennybe. Ahogy felnőttünk, magunknak kellett gondoskodnunk arról, hogy továbbra is ezen az úton maradjunk. Érdeemes újra emlékeztetnünk magunkat a szentségek elfogadásának szükségességéről, hogy békességben lépjünk Isten elé halálunk pillanatában. A szentségek elfogadása - ez a rendkívüli idő, hogy megújítsuk kapcsolatunkat Istennel. Mintha egy „új Karácsony” lenne az ember lelkében, amelyben hosszú évek tévelygése, közömbössége és bűnei után újra megszületik Krisztus, és Isten békessége újra belép a megkeresztelt ember szívébe. Az örökkévalóság küszöbén, Jézus szavai után: „Jól van, te hűséges, derék szolgáló...menj be urad örömébe!” (vö. Mt 25,23), biztosan nem fogjuk megbánni, hogy életünk során lelki nyitottságunk volt Istenre, vagy legalább az utolsó pillanatban békességet kötöttünk Istennel.

Ezen kéréssel: „Adj, Uram, örök nyugodalmat a lelkeknek, hadd örvendezzenek az Úrban”, megáldalak Benneteket az ✠Atya, a ✠Fiú és a ✠Szentlélek nevében. Ámen.

✠ Mons. Stanislav Stolárik
Rozsnyói püspök

(Felolvasandó a szentbeszéd helyett minden vasárnapi szentmisén 2023. október 29-én.)